

Us desitjo un bon any 2021! L'iniciem el 2021 amb la vista posada en el final de la pandèmia. Sembla que ara la pregunta ja no és sobre quan s'acabarà tot plegat, sinó sobre com ho farà i com serà la vida després d'aquest temps intens. La imminència de la vacuna ens fa creure que podrem tornar a la mateixa rutina d'abans. Haurem après alguna cosa del temps que hem passat confinats? Aprofitem aquest moment per aturar-nos i revisar allò que hem viscut. Podem fer-ho recurrent als lemes que ens han acompanyat tots aquests mesos per a rearmar-nos interiorment per poder viure l'any 2021 amb més serenor, lucidesa i compromís.

Lluitem contra el virus?

Des de l'inici de la pandèmia i el confinament, apareixien homes uniformats a les pantalles de televisió per informar-nos sobre l'última hora de la lluita contra la COVID-19 i els discursos polítics sobre el virus es tenyien d'un llenguatge bèl·lic.

Però el llenguatge de les guerres no és pas l'estratègia per abordar una pandèmia. Recordem que des de temps antics la ciència mèdica ha enfrontat les malalties infeccioses no només amb hospitals i metges sinó sobretot proposant millores en l'urbanisme, el clavegueram i els habitatges; garantint l'accés a l'aigua potable; millorant l'alimentació dels infants..., però mai desplegant exèrcits.

Per això, proposem a partir d'ara un llenguatge que giri al voltant de la vida, de l'atenció i l'acompanyament, de la tendresa i el consoli que ens convoqui a construir alternatives des de la comunitat i la cura.

Tot anirà bé?

Aquesta ha estat una de les principals expressions d'encoratjament dels darrers mesos. Necessitem no només que «vagi bé», sinó «creure que anirà bé». Però, hem de reconèixer amb humilitat que «no tot anirà bé». Fem present amb dolor la cruesa d'aquesta pandèmia amb les residències de gent gran; els milers d'éssers estimats que han mort; la catàstrofe educativa que ha suposat arreu del món; els milions de persones que han quedat sota el llindar de la pobresa per molts anys o, fins i tot, definitivament. Tot anirà bé, únicament, si som capaços de carregar amb totes aquestes realitats, fer-ne el dol, acompanyar les víctimes i aprendre a viure des de la certesa que, fins i tot en les nits més fosques, la realitat està sostinguda i habitada pel Misteri de la presència de Déu.

Resistiré?

Durant moltes setmanes vam sortir als balcons de ciutats i pobles per aplaudir el personal sanitari i a totes aquelles persones que no es podien confinar perquè la seva feina es considerava «servei essencial». I cantàvem la cançó “Resistiré” Són moltes les preguntes que ens hauríem de fer, però ens costa fer-nos-les perquè les respostes ens exigirien conversió, responsabilitat, acció, pèrdua de privilegis, alçar la veu... La veritable resistència subverteix la por i la temptació de no fer res i procura «inventar allò que encara no és però hauria de ser», anant més enllà de la simple denúncia i la crítica emprenyada.

Queda't a casa?

Va ser una lema omnipresent durant setmanes, convertint-nos en una societat madura capaç de fer a curt termini uns sacrificis que a la llarga cerquen l'assoliment d'un bé comú més gran. Però, què ha de fer qui no té casa? O totes aquelles persones que viuen en precari, en pisos pastera? O amenaçades de ser desnonades? O les dones que s'han hagut de confinar a casa convivint amb els seus maltractadors?

Tan aviat com es pugui hem de recuperar els carrers perquè són lloc de trobada i celebració; lloc on reivindicar democràcia i drets; lloc on es teixeixen les relacions de veïnatge i ciutadania...

Cuidem-nos?

Hem constatat que no hi pot haver una autèntica transformació de la nostra societat i de les nostres formes de vida si no hi posem les cures al centre. Poc a poc, hem despertat del somni de l'omnipotència i la invulnerabilitat i hem abraçat la pròpia fragilitat.

L'eslògan «cuidem-nos» només té sentit si aspira a fer el «nos» cada vegada més gran i més inclusiu, fins arribar a abraçar tota la humanitat i molt especialment les persones que no tenen ningú que les cuidi.

Nova normalitat

Els plans de desescalada volien tornar a una «nova normalitat»: lliure d'incerteses, però diferent d'abans. La pandèmia és conseqüència directa d'una vida humana depredadora del planeta. No haurem après res si tornem a la normalitat anterior. Ens cal una mirada «samaritana», atenta, que desemboca en una acció compassiva i compromesa per alleujar el patiment dels altres i revertir-ne les causes.

I ara què? El camí de la postpandèmia

Ara que comencem l'any 2021, ens preguntem: servirà aquesta crisi com a aprenentatge per a les futures crisis, fruit de l'emergència climàtica? Arribarà la vacuna a les zones més empobrides del nostre planeta? Revisarem finalment els sistemes sanitaris per tal que la salut sigui un bé universal i garantit? Es mantindran les polítiques econòmiques que ajudin els més perjudicats per la pandèmia?

Sense interrupció de la vella normalitat no hi haurà una normalitat nova amb gust de fraternitat i de promesa complerta. I apressar l'arribada d'aquesta novetat ens competeix singularment als que compartim el somni de Jesús de Natzaret. De nosaltres depèn, en definitiva, que el camí de la postpandèmia sigui un camí de fraternitat.